

Pierluigi Cameroni

Ignác Stuchlý a služba autority

Svatost představuje uskutečnění charismatu a pomáhá žít realisticky salesiánského ducha, přemoci pokušení a nebezpečí ideologií. Apologetika svatosti ukazuje – ne slovy nebo dokumenty, ale životem – krásu a pravdivost Kristova evangelia a salesiánského charismatu.

Každý náš svatý, blahoslavený, ctihodný, Boží služebník je nositelem mnoha rysů, které zasluhují větší pozornost a ocenění. Je třeba kontempletovat diamant mnoha podob svatosti, některých viditelnějších a přitažlivějších, jiných méně zřejmých a „sympatických“, ale neméně pravdivých a podstatných. Poznat tyto neobyčejné postavy vede k jejich obdivu a následování, vzbuzuje zaujatý zájem, vede k radostnému sdílení nadějí, které poháněly jejich kroky.

Ignác Stuchlý je otec zakladatel, duchovní otec a zpovědník, vynikající příklad ředitele a inspektora, obezřetný, moudrý, poslušný, ale i odvážný v těžkém rozhodování ve válečných časech a na začátku období komunistického režimu.

„Člověk a kněz pro druhé“¹

Duch, který oživoval jeho službu jakožto prefekta (měl hospodářské a disciplinární úkoly), ředitele a inspektora, byl duchem autentické pastýřské lásky. Taková láska Božího služebníka k ostatním ospravedlňuje ostatně tvrzení o velké lásce ostatních k němu. Tato tvrzení jsou vždy upřímná, bez rétoriky.

Josef Kocourek řekl:

„Všichni ho měli nesmírně rádi a pojmenování Stařeček vyjadřovalo opravdovou úctu a obdiv k jeho nesmírné a přitom namáhavé práci pro záchranu duší. Jeho pevná víra, naděje a láska přitahovala ke zpovědnici, ve které trávil hodiny a hodiny, velké množství těch, kteří chtěli slyšet laskavé a moudré slovo pastýře duší, aby posílnění jeho svatým zápallem mohli překonávat problémy v každodenním životě.“²

Přál si, aby salesiánská centra byla domy přetékanými láskou, skoro aby se tak jmenovaly. Otec Jan Rob, SDB, dlužník Ignáce Stuchlého kvůli jeho pomoci při rozlišování povolání, vysvětluje:

¹ Viz *Summarium Testium*, Prohlášení XIX, § 323.

² *Summarium testium*, teste XXV, § 336.

„Vzpomínám si také, že nás vybízeli k velké lásce a že by si přál, aby nad naším domem bylo napsáno: Dům překypující láskou.“³

Synovská a uznalá vzpomínka otce Aloise Slováka, SDB, tehdejšího člena třetí výpravy mladých Čechů do Perosy Argentiny, načrtává postavu skutečného otce s darem utěšovat, obraz „skutečného vtělení lásky“:

„Jednou ve Fryštáku jsem onemocněl. Bylo to častěji, ale tento případ se mi zaryl do paměti. Ležel jsem v ložnici nahoře. Večer před požehnáním mne navštívil Don Stuchlý. Právě se odkudsi vrátil a hned šel za mnou nahoru. Jistě byl unavený a nohy ho bolely. Rozveselil a potěšil mě, jak jen to uměl. Odešel. Z kaple jsem slyšel zpěv Ave, Maria stella... plakal jsem tiše a usedavě, že nemohu být v kapli s jinými, že nemohu vidět Dona Stuchlého. Dlouho do noci jsem přemýšlel, proč mne má Don Stuchlý rád. Dnes vím, že nás měl všechny rád, všechny chtěl dostat k Don Boskovi do nebe, k Panně Marii. Přímo jsem byl ohromen jeho láskou a důvěrou v Ořechově a v Přestavlkách, když se mnou jednal, jako bych byl kdovíjak dokonalý a moudrý a jako by úplně zapomněl na minulost, kdy jsem nedbal jeho rad a napomenutí a tak ho zarmucoval. Ba dokázal se mne i zastat v Turině, když viděl, že mne někteří spolubratři osočují. Dnes se mu snažím být věrný a vděčný především věrností v tom povolání, v kterém mne on vychoval a utvrdil, a také tím, že se hodně modlím za jeho oslavení, blahorečení i svatořečení. Vždyť to byla vtělená láska.“⁴

Tradice lásky

Taková pastýřská láska se formovala v živém kontaktu s rodinným duchem, prožívaným první salesiánskou generací, jež otec Ignác osobně poznal a který hluboce poznamenala jeho vlastní osobní příběh a jeho salesiánskou řeholní fyziognomií. Vykonávání autority je chápáno a prožíváno uvnitř vitálního prostředí opětované lásky, jádra salesiánské spirituality. Je to tradice, kterou mladý Ignác dýchal jako mladý salesián, střežil a posiloval ve svém dlouhém a rozmanitém lidském příběhu a předával jako drahocenné dědictví novým generacím.

Otec Stuchlý potkal ve Valsalicy u Turína v roce 1894 první salesiány, hlavně Michaela Ruu, a zakusil rodinné ovzduší salesiánské kongregace prvních dob. Tak mohl prvním českým salesiánům předat skutečného salesiánského ducha, kterého se naučil prožívat od očitých svědků života Dona Boska. Především don Michael Rua mu byl příkladem chudoby a usebrání.

V roce 1948 napsal:

³ *Summarium testium*, teste XXVII, § 240.

⁴ *Summarium Documentorum*, Doc. 51.

„Velice promiňte, že jsem Vám dosud nenapsal, abych Vám poděkoval za laskavost, kterou jste mi prokázal tím, že jste ze mne sňal břemeno inspektorství. Jakmile jsem tuto zprávu obdržel, hned jsem se odebral do naší kaple, abych se před Nejsvětějším pomodlil Bože, chválíme Tebe na poděkování za všechnu pomoc a milosti, které mi Pán Bůh poskytl v rozmezí 50 let činného salesiánského života.

Měl jsem příležitost poznat na začátku salesiánský život německých spolubratří v Penangu a ve Veržej. Stejně i salesiánský život Poláků na Valsalice a v noviciátě na Radně, kam jsem docházel po mnoho let na cvičení dobré smrti. Také jsem poznal salesiánský život slovinských spolubratří, kde jsem pracoval dobrých 15 let a konečně život Čechů po 22 let.

Co mě nejvíc těší, je, že jsem měl štěstí žít často ve styku s našimi drahými představenými, dnes už zesnulými, s D. Ruou, D. Barberisem, D. Cerrutim, D. Grabelskim, D. Ondřejem Beltramim – s D. Rinaldim, D. Francesiou, s kard. Cagliem, když přišel do Lublaně. Mluvil se mnou s veškerou otevřeností svého srdce. A já jsem jim nejen naslouchal, ale dával jsem pozor, jak jednají, abych je mohl napodobit. Z této přízně nesmírně těžím ještě dnes.“⁵

(...) Když jsem se zamýšlel nad tím, že jsem už dříve neznal lépe život D. Boska, D. Ruy, D. Albery a když nyní čtu jejich oběžníky, roste moje láska a úcta k nim. Měl jsem štěstí, že jsem poznal mnohé z prvních salesiánů, že jsem je obsluhoval u stolu a že jsem s nimi důvěrně hovořoval. Ještě dnes mi znějí slova Don Ruy, když jsem se u něho byl vyzpovídat, aby mi mohlo být dovoleno vstoupit do noviciátu: Avanti! (Jdi dál) a jindy, když mi jiní představení radili, abych šel do misií, on, když se zeptal na můj úmysl, odpověděl: Ne, Tvá misie je na severu. A neuběhlo ani 14 dnů a už jsem na severu byl. Kdyby ještě žil, políbil bych mu kolena z vděčnosti a úcty.“⁶

V jednom dopise hlavnímu představenému, otci Pietru Ricaldonimu v roce 1948 poznamenává při vzpomínce na velké salesiány první generace: „Pán vám oplátí tak velkou lásku.“⁷ Dostal lásku, aby ji mohl rozdávat.

Boží služebník čerpal z autentické tradice a přispíval jakožto „živý kámen“ k jejímu předávání dalším, kteří se zase stávali jejími nositeli:

„Don Stuchlý přivezl z kolébky salesiánského díla zachování řeholní čistoty, poslušnosti a chudoby a položil velice pevné základy pro začátky kongregace u nás. Ve Fryštáku byl zachovávan

⁵ *Summarium Documentorum*, Doc. 27.

⁶ *Summarium Documentorum*, Doc. 28.

⁷ *Summarium Documentorum*, Doc. 29.

jeho duch prakticky nezměněný i po jeho přestěhování do Ostravy.⁸

Tento rys uchovávaní a předávání zdravých tradic dobře vystihuje dopis z 17. ledna 1936 určený ředitelům.

„17. ledna 1936, Sal. inspektorie sv. Jana Boska, Moravská Ostrava

Draží ředitelé!

Jsou tomu už dva týdny, co jsem chtěl psát, ale musel jsem čekat na odpověď z Turína. Hned to vysvětlím.

Přál jsem si, aby přijel předseda našemu shromáždění ředitelů některý představený z kapituly, protože by nám mohl dát jasné směrnice v našich diskusích, aby se mezi námi stále více zakořeňoval duch Dona Boska. Místo toho mi píše pan Don Giraudi, že je pro ně nemožné pohnout se v tomto roce z Turína a tak nám nezbyvá, než se sejít sami a při tom zpřítomňovat literu i ducha našich stanov, našich pravidel, našich tradic.

Zvu vás tedy na schůzku, kterou budeme mít v Moravské Ostravě ve dnech 30., 31. ledna a 1. února. Postačí, když budete v Moravské Ostravě 30. ledna, protože první setkání bude v 17 hodin téhož dne. Témata, o kterých budeme pojednávat, jsou tato:

1. Sváteční oratoř (Don Bokor).
2. Nedostatky a ctnosti našeho všeobecného chování: Jak se varovat těchto nedostatků a jak stále víc zakořeňovat v našich domech ducha Don Boskova (Don Sersen).
3. Jak zkombinovat lásku s řeholní kázní, aby mezi spolubratry v domě vládla spokojenost a důvěra mezi spolubratry a představenými, zvláště s ředitelem (Don Borniak).
4. Inspektoriální administrace (don Coggiola)
5. Různé:
 - a) Pravidla pro žáky (Atti del Capitolo 295)
 - b) Setkání prefektů.
 - c) Filosofický studentát.
 - d) Prázdniny bohoslovců.
 - e) Teologický studentát. atd. atd.

Prosím spolubratry, označené vedle každého tématu, aby laskavě připravili krátké a praktické pojednání, a všechny ostatní, aby se laskavě připravili a mohli každý přinést příspěvek své osobní zkušenosti o osobách a místech. (...)

⁸ *Summarium Testium*, Teste IX, § 103.

Na shledanou tedy se všemi oduševněnými velikou dobrou vůlí navzájem si pomáhá, abychom zakořenili a uvedli do všech našich domů nejkrásnější tradice Dona Boska.“⁹

Příkladnost života

Boží služebník nebyl mužem velkých řečí, ale především příkladu a konkrétního života. Jako inspektor se pohyboval mezi kluky při hrách na dvoře. Uměl dávat svědectví salesiána a kněze, aniž by zastínil ostatní. Říkali o něm: „Den co den se obětoval jako pravý salesián a dobrovolně ,se umazal od prachu hřiště‘. Slova hýbají, příklady táhnou. Tak Don Stuchlý nám bez řečí dělal učitele a představoval vzor milovaného salesiána, který se dovede stát maličkým s maličkými, jen aby je přitáhl blíž Pánu.“¹⁰

Milovat spolubratry také znamená dávat příklad. Josef Kocourek napsal:

„Svým spolubratřím byl zářným příkladem v plnění řeholních slibů pokory, čistoty a poslušnosti. Miloval své spolubratry a byl vždy hluboce sklíčen, když některý opustil salesiánskou rodinu. Svůj vrchovatě naplněný život neúnavnou prací a odříkáním obětoval pro záchranu duší od hříchu a nebezpečí zla, aby je vždycky přivedl do nebeské vlasti.“¹¹

Vychovával mladé také napomínáním těch, kteří se chtěli příliš vyvyšovat – například při příležitosti divadelních akademií v salesiánském domě: „Přitom dbal, aby některému chlapci nevstoupila do hlavy pomíjející sláva a neučinila jej pyšným a nehodným.“¹² – tak také tím, že učil rozpoznat a ocenit zásluhy druhých: „S radostí vyprávěl o tom, co bylo jinde krásné a pěkné.“¹³

I ve chvílích, kdy hrozilo, že těžkosti převáží a lidé klesnou na duchu a ztratí odvahu, řešil problémy tak, že se k nim snížil, pokořil se, s úsměvem pomohl:

„Byly to mnohdy napjaté chvíle, když se opravoval Ořechov. A v té nejkritičtější chvíli, kdy se zdálo, že povolí nervy magistrovi i prefektovi, objevil se stařeček, rozhlédl se kolem, opásal se modrou zástěrou a postavil se do řady noviců a společně s nimi podával cihly s takovou vytrvalostí,

⁹ *Summarium Documentorum*, Doc. 22.

¹⁰ *Summarium Testium*, Prohlášení IX, § 286.

¹¹ *Summarium Testium*, Prohlášení XXV, § 338.

¹² *Summarium Testium*, Teste XXX, § 338.

¹³ *Ibi*, § 352.

že nás všechny uondal. A úsměv stále na tváři. Na toto je i fotka.¹⁴

Jako salesián ve vedoucích funkcích, mohl prožít život dosti vzdálen mladým. Ale on přesto dokázal být mezi nimi, jak to po něm žádalo salesiánské povolání:

„Mohu dosvědčit, že řeholní pravidla byly pro něho dokonalou cestou k zachování poslušnosti. Salesiáni mají být mezi chlapci a on tam vždycky byl, i když nemusel.“¹⁵

Analogickou dokonalost v přesném dodržování choval i pro komunitní záležitosti:

„I v dobách, když už naprosto nemusel a nebyl vázán žádným řádem, zúčastňoval se pokorně společných rozjímání a pobožností. Dával tak příklad celé komunitě.“¹⁶

Tento rys dobře shrnuje dopis ředitelům z 11. ledna 1937, v němž připomíná, že na jejich důslednosti z velké části závisí vytrvalost kleriků v povolání.

„Dodávat chlapcům odvalu, láskyplně je asistovat a také se pro ně obětovat. (...) Pak máme noviciát. Tam má být vybraný personál, podle kterého se mají novicové modelovat. Novici jsou jako vosk. Ten do sebe vtiskne každý tvar a uchová ho a tak se to děje i s našimi novici. Proto ať dbají představení, aby je dobře asistovali, aby jim vypravovali ze života Dona Boska, všimli si jejich náklonností, vedli je k upřímnosti. Bez těchto věcí toho dosáhnem jen velmi málo. A totéž musíme říci o studentátu. Žijeme v těžkých dobách. Vytrvalost kleriků jak v noviciátě tak ve studentátě i během asistence záleží převážně od představených. Kolik ztratí, peněz i obětí trpí kongregace rok co rok od těchto mladých lidí. Váže-li kleriky ke kongregaci opravdová láska, pak se málo starají o lákadla zvenčí. V tom všem je třeba veliká láska a asistence představených. A co vám mám říci o oratořích, o té zorničce Don Boskových očí? Vyzbrojme se každodenně novým nadšením, novou láskou a obětavostí a to nejen pověření oratoří, ale ať přispějí obolem své lásky všichni spolubratři domu. Když oratoriáni vidí, že se o ně zajímáme, že naše láska není sobecká ani smyslová, odpovídají také oni naší náklonností svou láskou. Prosím Vás, dávejme si dobrý pozor a nehladíme tato malá stvořeníčka!

Nakonec jsou tu farnosti. Tak jako ve farnostech vedených diecézními kněžími, tak i v těch, které řídí řeholníci, se hned vidí, jestli tam je pravá horlivost o duše nebo jestli se všechno dělá jen úředně. Duše Don Boskova byla šířána láskou k nesmrtelným duším, a touto horlivostí musí zářit

¹⁴ *Summarium Testium*, Prohlášení XVII, § 321.

¹⁵ *Summarium Testium*, Teste II, § 28.

¹⁶ *Ivi*.

také duch těch kněží, kteří jsou určeni k tomuto úřadu. Avšak snažme se všichni, abychom jim dávali dobrý příklad, abychom jednali se všemi farníky s jemnou laskavostí a nekompromitovali se malichernostmi jednotlivců. A i když je někdy nutné podat někomu hořkou pilulku, ať je oslazena medem sv. Františka.“¹⁷

Praxe rozlišování

Rozlišování je konkrétním výrazem moudrosti, ctnosti, „která dává praktickému rozumu schopnost, aby v každé situaci rozeznal, co je naše pravé dobro, a zvolil přiměřené prostředky k jeho konání (...)“¹⁸

Ignác Stuchlý se ve vedení inspektorie podobal kapitánovi, který s velkou prozíravostí udržoval směr své lodi a snažil se projet mezi překážkami. V důležitých věcech se ptal na radu i představených jiných kongregací nebo kompetentních laiků.

Když ho povolání zavedlo k zodpovědným funkcím (prefekta, ekonoma, zástupce ředitele a ředitele, inspektora, zpovědníka...) ocital se prakticky neustále v situacích, které vyžadovaly zvláštní obezřetnost. Často ho posílali tam, kde byly problémy s aministrativou, a on se staral o majetek a peníze šetrně, poctivě, s ohledem na dobro chlapců.

Ekonom (prefekt), který si jako dítě zvykl na práci na statku, uměl opatřit i na dalších místech, kam přišel jako salesián, to, co komunita potřebovala. Pomysleme na kleriky ve Verzeji, na chlapce v Perose Argentíně, na komunitu ve Fryštáku...

Toto moudré jednání se se zvláštní silou projevuje v některých kontextech, jako je rozlišování nových povolání v Perose Argentíně, a v rozhodování o tom, jakými kroky začít při zakládání salesiánské kongregace v Československu; ale i v každodenním životě, kdy musel jednat mezi lidmi v tehdy okrajových, problematických a velmi chudých zemích (Gorica a Slovinsko).

V mnoha případech by salesiáni nedokázali postupovat jen na vlastní pěst. Museli se proto spoléhat i na externí spolupracovníky a laiky: a Boží služebník dokázal utkat tuto síť podpory, důvěry a spolupráce s moudrostí a prozíravostí, formováním dobrodinců v salesiánském duchu, aby se nestalo, že jej budou sice finančně podporovat, ale zradí poslání.

Skutečnou moudrost a dar vedení projevila Boží služebník i v situacích, které byly obtížné pro komunity. Například jednal vždy tak, aby zabránil hádkám a zmírnil napětí způsobené různým geografickým původem. Především však uměl přijímat a chápat. Tato moudrost svědčí o pevné rovnováze Božího služebníka, který vždy tíhnul k dobru, ale vyhýbal se „roztržkám“ a „napětí“ ,

¹⁷ *Summarium Documentorum*, Doc. 23.

¹⁸ *Katechismus katolické církve*, 1806.

kteří by zraňovaly život komunity. P. Stuchlý vyzýval k dodržování principů, ale v konkrétním každodenním životě byl mírný.

Poslušnost jako ctnost a slib

Láska vychází z poslušnosti a poslušnost z lásky je následováním Krista:

„Poslouchat představené pro něj bylo na prvním místě. V tomto smyslu veškerá sebedůvěra měla být podřízena tomuto zákonu. Nejlépe je vždycky dělat to, co si přejí představení. S odstupem času si vždycky uvědomuji, že toto je opravdové následování Krista.“¹⁹

Ve svých vlastních představených totiž skutečně viděl představitele a prostředníky Boží vůle: proto vnímal jako ty, kdo mu prostředkují skutečný nadpřirozený záměr, jako poslušnost Boží vůli a tedy akt spravedlnosti vůči Bohu. To pak tak učil druhé.

P. Stuchlý navíc rostl ve vnitřní poddajnosti a vnější ochotě. Poslušnost je podporována a doprovázena komunitou, jež je rodinou připravenou přijímat, a představenými, kteří jsou otci. V Turíně se naučil přesné, příkladné, hrdinské a neustálé poslušnosti ve všem.

P. Stuchlý vždy zůstal zcela k dispozici představeným: i v těžkých nebo zdánlivě neproveditelných záležitostech, které příhodně vyjadřují příklady uvedené v mnoha pasážích svědeckých výpovědí a prohlášení.

Zajímavé je také to, jak se opakuje paralela s donem Ruou, považovaným za „žijící řeholi“: že se mu služebník Boží v tomto rovnal, naznačuje nejen jeho přesné plnění pokynů, ale jeho schopnost ztělesnit živou tradici a předat ji příkladem novým generacím.

V době, kdy byl nucen se nejprve vzdát dědictví na rodném statku a poté i práce krejčího, stejně jako v měsících úzkostného putování při hledání církevního zázemí, kde by byl přijat, aby se mohl stát knězem, trénoval i jistý druh „poslušnosti událostem“, kdy se učil i v nejtemnějších chvílích důvěřovat. To mu pomohlo rozvinout postoj důvěry a síly; vidět i v „protivenstvích“ ruku prozřetelnosti; nereagovat fatalisticky, ale se silným smyslem pro zodpovědnost. To všechno jsou postoje, které byl schopen předávat spolubratrům za války i v letech pronásledování.

Otcovské napomínání

Ignác Stuchlý se uměl s každým setkat a pochopit jej v jeho konkrétním příběhu: především se vyhýbal pokořování a tvrdým trestům. Vykonával spravedlnost jak napravováním, tak tím, že vždy bral život dotyčného jako celek.

¹⁹ *Summarium Testium*, Teste XXIV, § 216.

Dbal na to, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. Pan Jaroslav Kuchař například řekl:

„Rimproverava molto, quando vedeva il minimo spreco o una cattiva amministrazione.“²⁰

Když bylo nezbytné, zejména ve velmi vážných případech, dokázal i někoho tajně propustit. Byl nucen to skutečně několikrát udělat, zejména v dobách Perosy Argentiny, kde se mezi chlapce se slibným povoláním vmísili jiní bez povolání, kteří přijeli do Itálie jen z touhy po dobrodružství, nedisciplinovaní hoši, ba i zloději. P. Ignác Stuchlý v některých rysech, spojených například s láskou k čistotě a k poslušnosti zpovědníka, „nikdy veřejně nekáral a spíše vyžadoval modlitbu a spokojenost s řízením Božím“.²¹

Díky své povaze a ze svého rozhodnutí „spravedlnost vyžadoval, ale velice jednoduchým způsobem. Nevedl žádné nějaké dlouhé řeči, protože nechtěl nikomu uškodit“.²²

„Jeho spravedlnost se projevovala zvláště v tom, aby nikomu neškodil, a vždycky doporučoval vyčkat a znovu se pokusit o vyrovnanost duše.“²³

Takto sladil spravedlnost, trpělivost, mírnost a přísnost – „řídil se heslem: Fortiter in re, suaviter in modo. Nenáviděl zlo a pronásledoval ho, ale k chybujícím měl široké, opravdu otcovské srdce“.²⁴ Projevilo se to např. v záchraně několika povolání. Dovedl otcovsky odpouštět, když viděl dobrou vůli.

Kde však tato dobrá vůle chyběla a přechodná křehkost ustoupila opakovanému lhaní a špatnostem, nesměřovalo už jeho jednání k rezervovanému posouzení faktů a k „tajnému vyhazovu“, ale naopak k okamžitému a veřejnému pojmenování pravdy. To se stalo ve spleťtém případě pomluvy, jejíž obětí se stal salesián Giuseppe Coggiola,²⁵ který byl nařčen z nemorálního jednání ve zpovědnici. Aby se Boží služebník dobral pravdy, tak ačkoli si byl vědom toho, že vydává všanc příteli Coggiolu, jemuž plně důvěřoval, obrátil se ihned na představené. Tehdejší hlavní katecheta Pietro Tirone přijel do Čech, aby věc vyšetřil. Rychlost, transparence a absolutní absence falešných lidských ohledů Ignáce Stuchlého pomohly tuto záležitost velmi rychle vyřešit, takže následovala plná rehabilitace dona Coggioly a vyloučení viníků zapojených do této bolestné záležitosti z kongregace.

²⁰ *Summarium Testium*, Prohlášení XXXI, § 357.

²¹ *Summarium Testium*, Teste XXVI, § 231.

²² *Summarium Testium*, teste XX, § 180.

²³ *Summarium Testium*, Teste XXII, § 194.

²⁴ *Summarium Testium*, Prohlášení XL VIII, § 402.

²⁵ O případu více v *Biographia Documentata*.

Konkrétnost nápravy se projevuje ve výzvách k poctivému dodržování slibů. Boží služebník byl chudý a umírněný, a tak byl dostatečně hodnověrnou autoritou, aby mohl vyzývat (což bylo jednou z jeho povinností jako inspektora) k dodržování slibu chudoby. V roce 1937 napsal ředitelům salesiánských domů:

„Kromě jiného jsem povinen říci nějaké slovo také o chudobě. Tento slib se jaksi opotřeboval, vybledl. Častokrát se konají zbytečné cesty vlakem, ba dokonce autem, kde by stačil farní vůz. A v restauracích se žije až příliš panský. Jíst je nutné, to nikdo nepopírá, ale patřičným způsobem. Další bolest je v intencích mší svatých. Mnozí slouží každý měsíc až 3 mše na svůj úmysl. Jiní pak přijímají intence a neodevzdávají je představenému, ale užijí jich ve svůj prospěch nebo přijmou dar a neodevzdají ho a jiní nikdy nevyúčtují svou cestu, i kdyby dostali na cestu 300 korun, ze kterých by utratili 140, zbytek nevrátí, ale řeknou: To bude pro příště. Moji drazí, takhle nejednejme. Páni ředitelé a prefekti ať toto vyúčtování vyžadují. Jinak nám zmije pohodlí zničí kongregaci. Nakonec bych chtěl upozornit všechny kněze, aby mluvili z kazatelny a ve shromážděních o Bohu a nikdy o politice a nikdy se veřejně nechvalme na úkor ostatních řeholníků, kteří nám to pak mají za zlé.“²⁶

Závěr

Dopis z 30. ledna 1940, který zaslal z Turína krátce po sedmdesátých narozeninách Ignáce Stuchlého tehdejší hlavní katecheta salesiánské kongregace, don Pietro Tirone, řediteli inspektoriálního domu v Ostravě, P. Josefu Lepaříkovi, je chvalozpěvem na úžasné svědectví Ignáce Stuchlého a vyzývá k tomu, aby se salesiáni snažili být takového představeného hodni.

„Co se týká vás, salesiánů, mohu při své mimořádné vizitaci dosvědčit a ocenit, že Vám Bůh dal inspektora d. Stuchlého, který je obdařen dary a ctnostmi. Nehleďte tolik na vnějšek, nespočívejte na povrchu, ale všimněte si, že je jakousi nádobou ctností, zápalu, nadšení, pracovitosti, obětavosti, entusiasmů a hluboké zbožnosti, takže Vám může být ve všem příkladem. Lidé, kteří jsou zasvěcení, vám takového představeného závidí. Buďte za to vděční Bohu a snažte se toho využít při své osobní i inspektoriální formaci a následujte ho, když Vám cokoli radí, buďte mu poslušní, respektujte a milujte ho.“²⁷

Ještě silnější jsou slova, jimiž vzpomněl mons. Martin Horký z pověření olomouckého arcibiskupa, Josefa Matochy, na hřbitově při pohřbu Ignáce Stuchlého. Jsou to slova, která nejen Ignáce oceňují,

²⁶ *Summarium Documentorum*, Doc. 23.

²⁷ *Summarium Documentorum*, Doc. 39.

ale staví ho do kontextu církve.

„Byl to druhý svatý Vianney. Jeho první cesta byla do kostela a pak do zpovědnice. Tam celé hodiny zpovídal. „Pane, dej mi duše, ostatní si vezmi.“ Jednou se přiznal, že ze slavnosti svatořečení sv. Dona Boska nic neměl, protože celý den zpovídal. Také Gorica by dosvědčila, jakou radostí byla pro něho zpovědnice.

Měli bychom ho vlastně prosit, aby on se za nás modlil! Věru, spravedliví jako hvězdy se budou skvíti.

V Písmě svatém čteme, jak Eliáš, než byl vzat do nebe, shodil ze sebe plášť. Zvedl ho jeho žák Eliseus a od té doby spočinul na Eliseovi duch Eliášův. Kéž duch P. Stuchlého spočine na nás.“²⁸

²⁸ *Summarium Documentorum*, Doc. 41.